

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **V. Ch. T.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Markétou Tukinskou, Ph.D., advokátkou,
sídlem Josefa Václava Sládka, 415 01 Teplice,

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2017, č. j. 34104-2/2017-900000-304.8,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Generálního ředitelství cel ze dne 11. 7. 2017, č. j. 34104-2/2017-900000-304.8, jímž bylo změněn platební výměr na úrok z prodlení Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 10. 4. 2017, č. j. 50404/2017-620000-41, tak, že text ve výroku rozhodnutí „ve výši 973 800 Kč, se splatností dne 17. 3. 2017“ byl nahrazen textem „ve výši 973 800 Kč, s náhradní lhůtou splatnosti dne 17. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2017“; v ostatním zůstalo rozhodnutí celního úřadu beze změny. Celní úřad platebním výměrem na úrok z prodlení podle § 252 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „daňový řád“), vyrozuměl žalobce o výši neuhrazeného úroku z prodlení ke dni 17. 3. 2017 ve výši 360 228 Kč, a to za období od 16. 6. 2014 do 31. 1. 2017. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil též platební výměr celního úřadu na úrok z prodlení a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náhradu nákladů řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nesouhlasil se žalovaným, že mu vznikla povinnost hradit úrok z prodlení již v roce 2014. Měl za to, že výklad zákona, jak jej použil žalovaný, je v rozporu s běžně používaným pojmem úrok z prodlení a de facto není úrokem z prodlení, ale trestem za včasné nepodání daňového přiznání. Nesouhlasil ani s tím, že by mu kdy vznikla povinnost platit spotřební daň z tabákových výrobků. Poukázal na to, že povinnost mu byla uložena platebním výměrem ze dne 13. 1. 2017, č. j. 8178/207-620000-32.2, který mu byl doručen náhradním způsobem, přičemž o jeho existenci se dozvěděl až v průběhu řízení o vyměření úroku z prodlení, na adrese se zdržoval, a tak netušil, jak je možné, že mu platební výměr nebyl doručen. Z platebního výměru je zřejmé, že pod sp. zn. U-6207/TS-38/2013 byla provedena realizace trestního spisu, ačkoli ve správním spisu se nenachází konečné rozhodnutí v této věci, přičemž jde o zcela klíčové rozhodnutí pro zodpovězení otázky, kdo má hradit daň z tabákových výrobků. Zdůraznil, že ve věci vypověděl, že zboží bylo H. V. T., on je tedy osobou, které měla být daň vyměřena.
3. Konstatoval, že správce daně jej vyzval k podání daňového přiznání výzvou ze dne 2. 11. 2016 a stanovil mu náhradní lhůtu k podání daňového přiznání v délce 15 dnů. Zásilka mu byla doručena náhradním způsobem dne 17. 11. 2016. Až v této době se mohl dozvědět o povinnosti uhradit spotřební daň, neboť nebyl vlastníkem tabákových výrobků a jeho odpovědnost dovodil správní orgán až následně. Zdůraznil, že pokud o závěrech rozhodných pro stanovení nevěděl, nemohl se dostat do prodlení se zaplacením daně. Jelikož mu celní úřad vyměřil daň s náhradní splatností dne 17. 3. 2017 tím, že jej vyzval k podání řádného daňového tvrzení, došlo dle názoru žalobce rovněž k posunutí splatnosti daně. Z tohoto důvodu se nemohl dostat do prodlení již v roce 2014, ale až poté co nepodal řádné daňové tvrzení v náhradní lhůtě.
4. Nesouhlasil s výpočtem úroku z prodlení. Poukázal na to, že i z dostupné literatury k § 252 odst. 2 daňového řádu plyne, že formulace zákonodárce je nešťastná, neboť doslovným výkladem s přihlédnutím k § 33 odst. 2 daňového řádu je možný dvojí výklad. Správní orgán zvolil ten výklad, že den rozhodný pro počítání lhůty je den splatnosti daně, avšak dle doslovného výkladu § 33 odst. 2 daňového řádu by tímto dnem měl být až následující pracovní den a daň měla být splatná až pátý pracovní den po tomto dni (fakticky 6. pracovní den po splatnosti daně). I pokud by počítání lhůt bylo správné, nesouhlasil žalobce s výpočtem provedeným správními orgány, neboť úrok z prodlení měl činit 14,05 % ročně za každý den prodlení. Celní úřad dle názoru žalobce pochybil, neboť jím vypočtený úrok neodpovídá ročnímu úroku z prodlení (celní úřad totiž nesprávně vypočítal úrok z prodlení za den prodlení běžného nepřestupného roku a tento vynásobil v roce přestupním 366 dny, avšak správný výpočet je takový, že za celý přestupní rok činí úrok z prodlení 14,05 % z dlužné částky).

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že námitky směřují proti platebnímu výměru, kterým byla žalobci stanovena daň, měly být uplatněny ve vyměřovacím řízení. Podotkl, že celním úřadem byl žalobce na základě shromážděných důkazních prostředků shledán plátcem spotřební daně. Zdůraznil, že účelem trestního řízení je zjistit, zda byl spáchán trestný čin, zjistit jeho pachatele a tomu pak uložit trest, zatímco účelem daňového řízení je nalézt osobu, které svědčí povinnost daň přiznat a zaplatit. Nesouhlasil tedy s názorem žalobce, že by výsledek daňového řízení byl závislý na rozhodnutí trestního soudu. Uvedl, že pro vznik povinnosti uhradit úrok z prodlení musí být naplněny zákonné podmínky, a to existence splatné daně a skutečnost, že tato daň nebyla daňovým subjektem do dne její splatnosti uhrazena. Povinnost uhradit úrok z prodlení není podmíněna prokázáním povědomí daňového subjektu o jeho daňové povinnosti, neboť její vznik je vázán dle § 252 daňového řádu na naplnění zákonných podmínek. Konstatoval, že stanovení náhradní lhůty splatnosti daně ve svém důsledku znamená odklad vykonatelnosti platebního výměru do nabytí jeho právní moci, nicméně tato lhůta nemá pro vznik a výpočet úroku z prodlení význam a tento se i nadále počítá od původního dne splatnosti daně, což plyne i z § 252 odst. 2 věty druhé daňového řádu.
6. K výpočtu úroku z prodlení žalovaný odkázal na § 146 odst. 4 daňového řádu, dle kterého se pro výpočet úroku náležejícího za 1 den při použití reposazby České národní banky za rok považuje 365 dnů. Uvedl, že v roce 2016 byl žalobce v prodlení 366 dnů, přičemž pro výpočet denní sazby úroku z prodlení za využití reposazby je nezbytné počítat s 365 dny jako běžným rokem. Postup celního úřadu při výpočtu úroku z prodlení za rok 2016 považoval žalovaný za správný. Zdůraznil, že z jazykového a doslovného výkladu § 252 odst. 2 věty první daňového řádu nelze než dojít k závěru, že pátý pracovní den po zákonem stanoveném dni splatnosti je prvním dnem, ve kterém vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soudu přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Platebním výměrem na spotřební daň z tabákových výrobků ze dne 13. 1. 2017, č. j. 8178/2016-620000-31, celní úřad z moci úřední vyměřil žalobci za zdaňovací období duben 2014 spotřební daň z tabákových výrobků 973 800 Kč. Zásilka s platebním výměrem na spotřební daň z tabákových výrobků byla žalobci zaslána na adresu jeho pobytu, celnímu úřadu se zásilka vrátila s prohlášením doručujícího orgánu, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení a že zásilka byla připravena k vyzvednutí 19. 1. 2017. Žalobce se proti platebnímu výměru neodvolal, a daný platební výměr nabyl právní moci 2. 3. 2017. Celní úřad platebním výměrem na úrok z prodlení vyrozuměl žalobce o výši neuhrazeného úroku z prodlení ke dni 17. 3. 2017 ve výši 360 228 Kč, a to za období od 16. 6. 2014 do 31. 1. 2017. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně odvolání. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.
11. Nejprve se soud zabýval námitkami žalobce stran toho, že mu nevznikla povinnost platit spotřební daň a že se nemohl dostat do prodlení v roce 2014, jestliže mu daň byla vyměřena s náhradní splatností 17. 3. 2017.
12. Podle § 252 odst. 1 daňového řádu *daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. Dle odst. 2 věty první téhož ustanovení daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Podle odst. 3 úrok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti. Před tímto dnem se předepíše na osobním daňovém účtu zejména v případě, že je nedoplatek, ze kterého vzniká úrok z prodlení, vymáhán, nebo pokud byl tento úrok uhrazen, nebo pro zjištění vratitelnosti přeplatku. Podle odst. 6 správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.*
13. Soud pro vypořádání uvedené námítky žalobce považuje za nezbytné uvést, že úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona, a to za každý den, kdy nebyla platební daňová povinnost splněna (uhrazena), jeho splatnost je určena dnem, ve kterém jsou splněny podmínky pro jeho vznik. O předpisu úroku správce daně (v tomto případě celní úřad) vyrozumí daňový subjekt platebním výměrem. O výši této daňové povinnosti vyrozumí tedy správce daňový subjekt rozhodnutím – platebním výměrem, z něhož musí být zřejmé, za jaké období a z jakého nedoplatku na dani je úrok počítán, jakož i jeho výše. Z podstaty tohoto institutu proto plyne, že platební výměr má pouze deklaratorní charakter, jeho vydáním není založena povinnost hradit úrok z prodlení. Tato povinnost je založena přímo zákonem, resp. úrok z prodlení nabíhá při splnění zákonných podmínek a v okamžiku jejich splnění je také úrok z prodlení splatný. Ačkoliv je tato platební povinnost založena přímo zákonem (při splnění zde uvedených podmínek), účinky vůči povinnému se projeví až řádným oznámením tohoto platebního výměru. Proti platebnímu výměru o sdělení výše úroku je přípustné odvolání (§ 109 daňového řádu). Z povahy věci plyne, že v něm může daňový subjekt brojit pouze tvrzením, že daň uhradil včas, že počet dnů prodlení byl odlišný, nežli jej správce daně v platebním výměru uvedl, anebo že konečná

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

suma úroku numericky neodpovídá (srov. Baxa J. a kol. *Daňový řád. Komentář*, Wolters Kluwer, Praha, 2011, komentář k § 252).

14. Při posouzení daných otázek zdejší soud vychází též z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004-62, publ. pod č. 1182/2007 Sb. NSS, vyslovil, že přezkoumává-li celní ředitelství rozhodnutí, kterým byl daňovému subjektu sdělen předpis penále, zjišťuje pouze, zda existuje rozhodnutí, kterým mu byla povinnost hradit celní dluh řádně sdělena, zda daňový subjekt svou daňovou povinnost zaplatit vyměřenou daň ve stanovené lhůtě nesplnil a zda se penále počítá v souladu s § 63 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Tímto rozsahem přezkumu je při zachování dispoziční zásady vázán rovněž soud. V rozsudku ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006-93, Nejvyšší správní soud uvedl, že nebylo-li pravomocné rozhodnutí ukládající daňovému subjektu zaplatit daň předepsaným způsobem zrušeno, nelze v žalobě proti rozhodnutí o sdělení penále k této dlužné dani (§ 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků) úspěšně namítat, že je nezákonné proto, že daňová povinnost byla stanovena neoprávněně. Zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu se sice vztahují k úpravě úroku z prodlení podle zákona o správě daní a poplatků, jsou však dle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i v této věci, neboť úprava úroku z prodlení v § 63 zákona o správě daní a poplatků je prakticky shodná se zněním § 252 daňového řádu. V této souvislosti soud poznamenává, že i Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že změna právní úpravy zpravidla nevylučuje použitelnost judikatury k předchozí právní úpravě, zejména pokud je obdobná, nebo zachovává shodný smysl a účel (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 2 Ans 15/2012-22).
15. Z uvedeného plyne, že pro projednávanou věc je s ohledem na námitky žalobce stěžejní, zda existovalo pravomocné rozhodnutí, které žalobci jako daňovému subjektu ukládalo povinnost zaplatit daň. Není mezi účastníky sporu o tom, že platebním výměrem ze dne 13. 1. 2017, č. j. 8178/2016-620000-31, byla žalobci vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků ve výši 973 800 Kč. Uvedené rozhodnutí, jímž byla žalobci vyměřena výše uvedená daň, je pravomocné a nebylo zrušeno. Soud poukazuje na to, že platební výměr na spotřební daň z tabákových výrobků byl žalobci adresován na adresu jeho pobytu, kterou celní úřad zjistil z centrálního registru subjektů, tj. na adresu Na Konečné 199/8, Teplice, která byla platná od 7. 4. 2014. Zásilka s daným platebním výměrem byla připravena k vyzvednutí a uložena u poskytovatele poštovních služeb od 19. 1. 2017, přičemž žalobce byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Jelikož si ji žalobce u provozovatele poštovních služeb nevyzvedl, byla zásilka dne 1. 2. 2017 odeslána celnímu úřadu zpět. Zásilka se tak v souladu s § 47 odst. 2 daňového řádu považuje za doručenou 10. dnem od uložení zásilky, která připadla na pondělí 30. 1. 2017. Platební výměr tak nabyl právní moci dne 2. 3. 2017, tj. marným uplynutím třicetidenní lhůty pro podání odvolání. Na právní moc zmíněného platebního výměru ze dne 13. 1. 2017 celního úřadu nemá žádný vliv skutečnost, že tento platební výměr byl žalobci doručen tzv. fikcí, neboť i tento způsob má účinky řádného doručení (srov. § 47 odst. 2 daňového řádu).
16. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobci byla pravomocně stanovena povinnost uhradit spotřební daň z tabákových výrobků za duben 2014 ve výši 973 800 Kč. Nedůvodná je tak námitka žalobce, že mu nikdy nevznikla povinnost zaplatit spotřební daň. Zcela irrelevantní je tvrzení žalobce, že neměl povědomost o jeho daňové povinnosti, neboť to nic nemění na tom, že mu byla pravomocně stanovena povinnost uhradit spotřební daň z tabákových výrobků za duben 2014 ve výši 973 800 Kč. Žalobce se také mylí, pokud se Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

domnívá, že se v řízení, v němž mu byla sdělena výše úroku z prodlení, může zpochybňovat skutečnost, že je daňovým subjektem. Tato skutečnost byla zjišťována v řízení o vyměření daně a v řízení, ve kterém byl žalobci sdělen předpis úroku z prodlení, ji již nemůže zpochybňovat, neboť celní orgány jsou vázány daňovým rozhodnutím, jímž byla žalobci pravomocně vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků ve výši 973 800 Kč. Námitky žalobce, že předmětné tabákové výrobky měly patřit panu H. V. T., tudíž nemohly být v tomto řízení úspěšné.

17. Irelevantní pro projednávanou věc bylo též to, že v dané věci probíhalo trestní řízení. V této souvislosti soud předně zdůrazňuje, že je třeba striktně odlišovat daňové a trestní řízení. V trestním řízení jsou totiž za použití odlišných procesních pravidel zjišťovány poněkud odlišné skutečnosti vedoucí ke zcela jiným závěrům včetně možného potrestání konkrétních fyzických osob trestem odnětí svobody. Dále je třeba poznamenat, že ani případné ukončení trestního řízení (odložením věci, zastavením trestního stíhání, pravomocným zproštěním obžaloby v trestním řízení apod.) nemá žádný vliv na to, že žalobce byl pravomocným rozhodnutím celního úřadu určen jako daňový subjekt a že mu byla stanovena daň, a že je tedy povinen platit zákonem stanovené úroky z prodlení za pozdní úhradu daně. Z uvedeného je tudíž zřejmé, že výsledek trestního stíhání není pro určení daňového subjektu, výše daně a její splatnosti rozhodný. Konečné rozhodnutí v trestní věci vedené pod sp. zn. U-6207/TS-38/2013 tudíž, jak se mylně žalobce domnívá, není pro řízení o sdělení úroku prodlení klíčové pro zodpovězení otázky, kdo má hradit spotřební daň z tabákových výrobků. Celní úřad ani žalovaný proto nepochybili, pokud si nevyžádali konečné rozhodnutí v trestní věci vedené pod sp. zn. U-6207/TS-38/2013 a toto neučinili součástí správního spisu. Soud dodává, že rozhodnutí v trestní věci žalobce by případně mohla být při splnění podmínek § 117 až § 120 daňového řádu důvodem pro obnovu řízení, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím, jímž byla žalobci vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků.
18. Pokud jde o splatnost daně, žalobci vznikla povinnost přiznat a zaplatit spotřební daň za zdaňovací období duben 2014 do 9. června 2014, tj. do 40 dnů po skončení zdaňovacího období (k tomu srov. § 18 odst. 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů). Ode dne 10. 6. 2014 byl tedy žalobce v prodlení s úhradou spotřební daně z tabákových výrobků za zdaňovací období duben 2014, a to bez ohledu na to, zda žalobce o splatnosti daně, která nastává se zákona, věděl, či nikoliv. Námitka žalobce proto není důvodná.
19. Soud dále uvádí, že podle § 146 odst. 4 daňového řádu se pro výpočet úroku náležejícího za 1 den při použití repo sazby České národní banky za rok považuje 365 dnů. Z uvedeného je zřejmé, že pro výpočet denního úroku z prodlení dle repo sazby České národní banky je nutno počítat úrok z prodlení z běžného roku (tedy s 365 dny) i v případě, že v daném roce byl přestupní rok. Celní orgány proto postupovaly správně, jestliže konstatovaly, že žalobce byl v roce 2016 v prodlení 366 dnů, přičemž pro výpočet denní sazby úroku z prodlení za využití repo sazby počítaly s 365 dny jako běžným rokem.
20. Podle soudu ani výklad § 252 odst. 2 daňového řádu nezpůsobuje problémy. Podle tohoto ustanovení platí, že daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti. Formulace počátku běhu lhůty je stanovena v § 252 odst. 2 daňového řádu odlišně od obecného pravidla počítání lhůt obsažené v § 33 odst. 2 téhož zákona, a jedná se tedy o úpravu speciální ve vztahu k obecné úpravě stanovené v § 33 odst. 2 daňového řádu. Pravidlo pro určení počátku lhůty dle § 33 odst. 2 daňového řádu, že lhůta začíná běžet až následujícím dnem, se tudíž při aplikaci § 252 odst. 2 téhož zákona nepoužije. Jestliže tedy splatnost daně v posuzovaném případě nastala v pondělí 9. 6. 2014, povinnost platit úroky z prodlení (tj. nikoli samotné prodlení) žalobce stíhala pátý pracovní den po dni splatnosti daně, tedy od pondělí 16. 6. 2014 jakožto pátý pracovní den po 9. 6. 2014. I v tomto ohledu postupovaly celní orgány v souladu se zákonem, pokud určily žalobci povinnost platit úroky z prodlení od 16. 6. 2014. Ani tato námitka není důvodná.

21. Soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. k návrhu žalobce neprovedl k dokazování správním spisem ani platebním výměrem na úrok z prodlení celního úřadu ze dne 10. 4. 2017, č. j. 50404/2017-620000-41, který je součástí správního spisu, neboť správním spisem se v soudním řízení správním dokazování neprovádí. Soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. k návrhu žalobce pro nadbytečnost neprovedl ani dokazování spisem vedeným v trestní věci pod sp. zn. U-6207/TS-38/2013 včetně konečného rozhodnutí ve věci, neboť výsledek trestního řízení není pro řízení o sdělení úroku prodlení klíčové pro zodpovězení otázky, kdo má hradit spotřební daň z tabákových výrobků.
22. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. března 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)